

Athens Αθήνα

Art collection of the United States Embassy, Athens

Συλλογή Νέου Κτηρίου της Πρεσβείας των Η.Π.Α. στην Αθήνα

Collection of the United States Embassy Annex; Athens, Greece
Art in Embassies, U.S. Department of State

Συλλογή Νέου Κτηρίου της Πρεσβείας των Η.Π.Α. στην Αθήνα
Τέχνη στις Πρεσβείες, Υπουργείο Εξωτερικών των Η.Π.Α.

For the new annex at the United States Embassy, Athens, Art in Embassies (AIE) extended an invitation to Artemis Zenetou (Executive Director, Fulbright Foundation in Greece) to co-curate the permanent art collection with AIE's Chief Curator, Virginia Shore. This collaboration was a fruitful realization of AIE's vision of two-way cultural exchange. There is a long history of cultural ties, mutual understanding, and friendship between Greece and the United States, and this project has engaged a new generation of artists from both the United States and Greece, stimulating further interest in exploring the other side of the Atlantic.

Greece is an ancient civilization with one of the richest human, literary, and artistic histories. The extensive legacy of Greek society in Western culture would be daunting to attempt to capture fully. Nonetheless, many of the works in this collection are in dialogue with the practices and traditions of classical Greek art and architecture, and by extension, one of the most influential phases in Western art, literature, and law. From Tomas Rivas's studies of classical monuments in drywall and American artist Mary Grigoriadis's bold, seemingly ancient patterns, to Grigoris Lagos's, Dimitris Tsoublekas's, and Nina Pappa's imaginative responses to the contemporary metropolis, many of the works engage with the city of Athens and Athenians' cultural patrimony. In a reverse exchange, Danae Stratou offers a stunning portrait of America's great river, and William Baziotes and Stephen Antonakos contribute to the dialogue of the principle American art movements of their respective periods.

As a group, many works in this collection convey the kinship and mutual esteem that the two cultures, Greek and American, hold for each other; other works serve as dissenting voices crucial to the democratic tradition endowed to the United States by Greece.

Για το καινούργιο κτηριακό παράρτημα της Πρεσβείας των Η.Π.Α. στην Αθήνα, το Πρόγραμμα «ΤΕΧΝΗ στις Πρεσβείες» (ΑΙΕ) προσκάλεσε την Άρτεμη Ζενέτου, Διευθύντρια του Ιδρύματος Fulbright στην Ελλάδα, να επιμεληθεί μια μόνιμη συλλογή τέχνης από κοινού με την Επικεφαλής Επιμελήτρια του προγράμματος, Virginia Shore. Η συνεργασία αυτή ήταν η επιτυχημένη υλοποίηση του οράματος του ΑΙΕ για μια πολιτιστική ανταλλαγή μεταξύ των δυο χωρών. Υπάρχει μια μακρά ιστορία πολιτιστικών δεσμών, αμοιβαίας κατανόησης και φιλίας ανάμεσα στην Ελλάδα και τις Ηνωμένες Πολιτείες και το συγκεκριμένο αυτό πρόγραμμα έχει κινητοποιήσει μια καινούργια γενιά καλλιτεχνών από την Ελλάδα και την Αμερική κεντρίζοντας το ενδιαφέρον για ανταλλαγές και στις δυο πλευρές του Ατλαντικού.

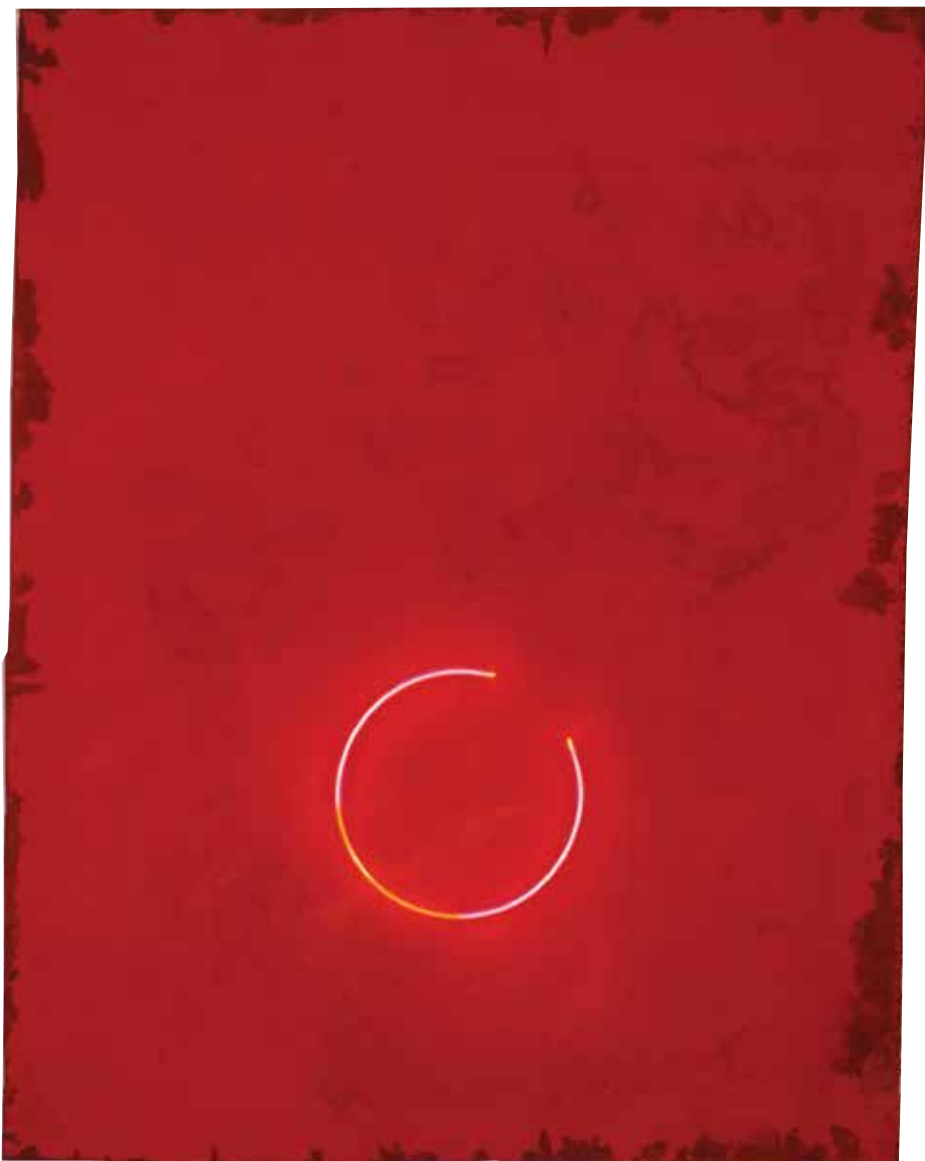
Η ελληνικός πολιτισμός έχει μια από τις πλουσιότερες ιστορίες στο χώρο της λογοτεχνίας, της τέχνης και του ανθρωπισμού. Θα ήταν αποθαρρυντικό να προσπαθήσει κανείς να συλλάβει σε όλη της την έκταση την κληρονομιά της Ελλάδας στο δυτικό πολιτισμό. Παρ' όλα αυτά, πολλά από τα έργα αυτής της συλλογής συνομιλούν με τις πρακτικές και τις παραδόσεις της ελληνικής κλασικής τέχνης και αρχιτεκτονικής και, κατά προέκταση,

με μια από τις πλέον καθοριστικές φάσεις της δυτικής τέχνης, λογοτεχνίας και νομοθεσίας. Από τις μελέτες κλασικών μνημείων με γυψοσανίδες του Τόμας Ρίβας και τα τολμηρά, φαινομενικά αρχαϊκά, σχεδιάσματα της αμερικανίδας Μαίρης Γρηγοριάδη μέχρι τις ευφάνταστες αποκρίσεις προς τη σύγχρονη μητρόπολη των Γρηγόρη Λαγός, Δημήτρη Τσουμπλέκα και Νίνας Παππά, πολλά από τα έργα συνδιαλέγονται με την πόλη των Αθηνών και την πολιτιστική κληρονομιά των Αθηναίων. Σε μια αντίστροφη ανταλλαγή, η Δανάη Στράτου προσφέρει μια καθηλωτική απεικόνιση ενός από τους μεγάλους ποταμούς της Αμερικής, και οι Γουίλιαμ Μπαζιώτης και Στήβεν Αντωνάκος συμβάλλουν στο διάλογο με τα πρωταρχικά κινήματα της αμερικανικής τέχνης στις αντίστοιχες περιόδους τους.

Στο σύνολό τους, πολλά από τα έργα αυτής της συλλογής αποδίδουν τη συγγένεια και την αμοιβαία εκτίμηση που οι δυο πολιτισμοί, ο ελληνικός και ο αμερικανικός, τρέφουν ο ένας για τον άλλον. Άλλα έργα εκφράζουν φωνές αντιγνωμίας που αποτελεί στοιχείο ζωτικής σημασίας για τη δημοκρατική παράδοση που κληροδότησε η Ελλάδα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Stephen Antonakos

Στήβεν Αντωνάκος

Untitled (for Jo Harvey Allen), 1985
Neon and acrylic on canvas
72 × 54 in. (182.9 × 137.8 cm)

Χωρίς Τίτλο (για τον Τζο Χάρβεϋ Άλλεν), 1985
Νέον και ακρυλικό σε καμβά
72 × 54 ίντσες (182.9 × 137.8 εκατοστά)

Stephen Antonakos began his career in the late forties as a self-taught artist. In the mid-fifties he began using found materials in assemblages that reflect the influence of Robert Rauschenberg and Lucio Fontana. He discovered fluorescent light in the early sixties, and it soon became his primary medium. Antonakos writes, "When you look at a tube of clear glass with either argon or neon gas in it, and you turn on the electric power, you can actually sense movement, the flow of the current; and this gives to the work a sense of life, of something happening."¹ Antonakos belongs to the same generation as Donald Judd, Robert Morris, and Sol LeWitt, and his work is often associated with Minimalism. Much of his work explores the relationship of sculpture to architecture in public spaces, and often makes use of interior and exterior corners. As with viewers of many Minimal works, Antonakos' audience is invited to participate in his pieces, not only because the changes in natural light throughout the day alter their appearance, but also because viewers are called upon to mentally complete many of the geometric forms that the artist has deliberately left unfinished. "The viewer must see and they must know they are incomplete forms," Antonakos says, "so they, in their own minds... must finish... the form and see that form in relation to the location."² This work is from a series of neons that used painted, unstretched canvas as a base for his neon shapes.

Born in 1926 in Agios Nikolaos, Laconia, Greece, Stephen Antonakos emigrated to New York City in 1930. Since 1958, his work has appeared in numerous solo and group exhibitions in galleries and museums in the United States, France, Italy, Germany, Greece, and Japan. His work belongs to, among others, the collections of the Museum of Modern Art, New York, New York; the Brooklyn Museum of Art, Brooklyn, New York; the Solomon R. Guggenheim Museum, New York, New York; and the National Museum of Contemporary Art, Athens, Greece.

Ο Στήβεν Αντωνάκος ξεκίνησε την καριέρα του στα τέλη της δεκαετίας του '40 σαν αυτοδίδακτος καλλιτέχνης. Στα μέσα της δεκαετίας του '50 άρχισε να χρησιμοποιεί διάφορα υλικά συναρμολογώντας έργα που αντανακλούσαν την επίδραση του Ρόμπερτ Ράουσενμπεργκ και του Λούτσιο Φοντάνα. Ανακάλυψε το φωτισμό από τις λάμπες φθορίου στις αρχές του '60, και σύντομα αυτό έγινε το βασικό υλικό της τέχνης του. Γράφει ο Αντωνάκος: «Όταν κοιτάς έναν κύλινδρο φτιαγμένο από καθαρό γυαλί που έχει μέσα του αργόν ή νέον και τον ηλεκτροδοτείς, σχεδόν αισθάνεσαι την κίνηση, τη ροή του ρεύματος και αυτό δίνει στο έργο μια αίσθηση ζωής, πως κάτι συμβαίνει». Ο Αντωνάκος ανήκει στην ίδια γενιά με τον Ντόναλντ Τζαντ, τον Ρόμπερτ Μόρρις και τον Σολ Λεβίτ, και η δουλειά του συνδέεται συχνά με τον Μινιμαλισμό. Τα περισσότερα έργα του εξερευνούν τη σχέση της γλυπτικής με την αρχιτεκτονική σε δημόσιους χώρους και συχνά χρησιμοποιεί ανοικτές και κλειστές γωνίες. Όπως γίνεται με τους θεατές πολλών μινιμαλιστικών έργων, το κοινό του Antonakos καλείται να λάβει μέρος στα καλλιτεχνήματά του, όχι μόνο επειδή οι αλλαγές του φυσικού φωτός αλλάζουν την εμφάνισή τους στη διάρκεια της ημέρας, αλλά επίσης επειδή οι θεατές καλούνται να συμπληρώσουν νοερά πολλές από τις γεωμετρικές φόρμες που ο καλλιτέχνης έχει αφήσει επίτηδες ατελείωτες. «Ο θεατής πρέπει να βλέπει και να γνωρίζει πως είναι ανολοκλήρωτες φόρμες», λέει ο Αντωνάκος «και μέσα στο μυαλό του πρέπει να ολοκληρώσει... τη φόρμα και να δει αυτή τη φόρμα σε σχέση με το χώρο». Το συγκεκριμένο έργο ανήκει σε μια σειρά από έργα με νέον πάνω σε χαλαρούς ζωγραφισμένους καμβάδες που αποτελούν τη βάση για τα σχήματα που δημιουργεί το νέον.

Γεννημένος το 1926 στον Άγιο Νικόλαο Λακωνίας, ο Στήβεν Αντωνάκος μετοίκησε στην Νέα Υόρκη το 1930. Από το 1958, η δουλειά του εμφανίστηκε σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις σε γκαλερί και μουσεία των Ηνωμένων Πολιτειών, της Γαλλίας, Ιταλίας, Γερμανίας, Ελλάδας και Ιαπωνίας. Έργα του βρίσκονται μεταξύ άλλων σε συλλογές στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης στη Νέα Υόρκη, στο Μουσείο Τέχνης στη Βοστώνη, στο Μουσείο Solomon Guggenheim στη Νέα Υόρκη και στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Αθήνα.

William Baziotes

Γουίλιαμ Μπαζιώτης

Φθινοπωρινή ανακλινόμενη φόρμα , 1959
Υδατογραφία και γραφίτης σε χαρτί
9 ¾ × 14 ¾ ίντσες (2.8 × 37.5 εκατοστά)

Reclining Form in Autumn, 1959
Watercolor and graphite on paper
9 ¾ × 14 ¾ in. (24.8 × 37.5 cm)

William Baziotes was a Greek-American Abstract Expressionist artist, active in New York from the late 1930s to the time of his death in 1963. The dreamlike quality of many of his works shows the influence of Surrealists Matta and Ernst, who were forced to take refuge in the United States during World War II. Indeed, during the early 1940s, Baziotes began to experiment with automatism, a Surrealist technique meant to give expression to the subconscious.³ “Each beginning suggests something,” said Baziotes. “Once I sense the suggestion, I begin to paint intuitively. The suggestion then becomes a phantom that must be caught and made real.”⁴ The uncensored, freehand quality and light touch of the brushstrokes in *Reclining Form in Autumn* are characteristic of his instinctive and unstructured painting style.

William Baziotes was born in Pittsburgh in 1912, to parents of Greek origin. Beginning in 1933, Baziotes attended the National Academy of Design, exhibiting for the first time in 1936 in a group show at the Municipal Art Gallery, New York. In 1943, he took part in two group shows at Peggy Guggenheim’s Art of This Century, New York, where his first solo exhibition was held the following year. His works were later included in the Museum of Modern Art’s landmark exhibitions *15 Americans* (1952) and *The New American Painting* (1958–59). His work belongs to the collections of Guggenheim Museum, The Metropolitan Museum of Art, The Museum of Modern Art, and the Whitney Museum of American Art in New York, New York.

Ο Γουίλιαμ Μπαζιώτης ήταν ένας Ελληνο-Αμερικανός καλλιτέχνης του Αφηρημένου Εξπρεσιονισμού, ιδιαίτερα ενεργός στη Νέα Υόρκη από τα τέλη του 1930 μέχρι τη χρονιά του θανάτου του, το 1963. Το ονειρικό στοιχείο σε πολλά από τα έργα του φανερώνουν την επίδραση των σουρεαλιστών Μάττα και Ερνστ, οι οποίοι αναγκάστηκαν να καταφύγουν στις Ηνωμένες Πολιτείες στη διάρκεια του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου. Πράγματι, στη δεκαετία του '40, ο Μπαζιώτης άρχισε να πειραματίζεται με τον αυτοματισμό, μια σουρεαλιστική τεχνική που έκφραζε το υποσυνείδητο. «Κάθε αρχή υπαινίσσεται κάτι», λέει ο καλλιτέχνης. «Μόλις αντιλαμβάνομαι τον υπαινιγμό, αρχίζω να ζωγραφίζω διαισθητικά. Ο υπαινιγμός μετατρέπεται τότε σε ένα φάντασμα που πρέπει να πιαστεί και να γίνει αληθινό». Η μη λογοκρίμενη, ελεύθερη ποιότητα και η ελαφριά υφή της πινελιάς στη Φθινοπωρινή ανακλινόμενη φόρμα είναι χαρακτηριστική αυτού του μη δομημένου και ενστικτώδους είδους ζωγραφικής.

Ο Γουίλιαμ Μπαζιώτης γεννήθηκε στο Πίτσμπουργκ το 1912 από Έλληνες γονείς. Από το 1933, ο Μπαζιώτης παρακολούθησε μαθήματα στην Εθνική Ακαδημία Σχεδίου εκθέτοντας για πρώτη φορά το 1936 σε μια ομαδική έκθεση στη Δημοτική Γκαλερί Τέχνης της Νέας Υόρκης. Το 1943 συμμετείχε σε δυο ομαδικές εκθέσεις στη γκαλερί Peggy Guggenheim’s Art of This Century στη Νέα Υόρκη, όπου και έγινε η πρώτη ατομική του έκθεση τον επόμενο χρόνο. Έργα του συμπεριλήφθηκαν αργότερα σε δυο εκθέσεις-ορόσημα: «15 Αμερικανοί» (1952) στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης, και «Νέα Αμερικανική Ζωγραφική» (1958–59). Έργα του υπάρχουν στις συλλογές του Μουσείου Guggenheim, στο Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης, στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης και το Μουσείο Αμερικανικής Τέχνης Whitney στη Νέα Υόρκη.

Mary Grigoriadis Μαίρη Γρηγοριάδης

A pioneer of the Pattern and Decoration movement and founding member of the all-female collective A.I.R. Gallery, Greek-American artist Mary Grigoriadis has been practicing for more than forty years. Early in her career, she wrote that her work is “a paean to beauty, order, and opulence.” The rich colors and lush, sumptuous surfaces of her paintings are partly inspired by the patterns of Byzantine, Celtic, and Islamic Art. They are also a celebration of traditional women’s crafts such as patterned embroidery, and a challenge to the idea that decorative painting is less sophisticated or complex than other art forms. Grigoriadis’s innovative and technically complex working process requires up to six months of steady work for each painting, and involves as many as twelve layers of oil paint sanded down to make them adhere to one another, contributing to the deep, jewel-like tones of the colors. The four works included here are from her Portal series, which she says “are representative of how I build my compositions/structures ‘like a bricklayer’, adding pattern upon pattern to create the form.”⁵

Grigoriadis’s work has been exhibited worldwide, including at the Whitney Museum of American Art and at the Brooklyn Museum. It is included in the public collections of the Virginia Museum of Fine Art and the National Museum of Women in the Arts.

Πρωτοπόρος του κινήματος Σχεδίου και Διακοσμησης και ιδρυτικό μέλος της γυναικείας συλλογής A.I.R. Gallery, η Ελληνο-Αμερικανίδα καλλιτέχνης Μαίρη Γρηγοριάδης ζωγραφίζει πάνω από σαράντα χρόνια. Στην αρχή ακόμα της καριέρας της έγραψε πως η δουλειά της είναι «ένας παιάνας στην ομορφιά, την τάξη και την αφθονία». Τα πλούσια χρώματα, οι περίτεχνες και θαλαρές επιφάνειες των πινάκων της εμπνέονται εν μέρει από τα διακοσμητικά σχέδια της βυζαντινής, της κελτικής και της ισλαμικής τέχνης. Επίσης, αποτελούν αναγνώριση των παραδοσιακών γυναικείων χειροτεχνημάτων, όπως είναι το κέντημα, αλλά και αμφισβήτηση της ιδέας πως η διακοσμητική ζωγραφική είναι λιγότερο ραφιναρισμένη ή σύνθετη από άλλες μορφές τέχνης. Η καινοτομία και τεχνικά σύνθετη δουλειά της Γρηγοριάδη απαιτεί έξι μήνες συνεχούς εργασίας για κάθε πίνακα και περιλαμβάνει δώδεκα αλληπάλληλα στρώματα λαδομπογιάς που τρίβονται για να κολλήσουν μεταξύ τους, προκειμένου να επιτευχθούν οι έντονοι, απαστράπτοντες χρωματικοί τόνοι. Τα τέσσερα έργα που συμπεριλαμβάνονται εδώ προέρχονται από την σειρά της Πύλη, που όπως λέει η ίδια «είναι αντιπροσωπευτικά του τρόπου με τον οποίο χτίζω τις συνθέσεις και τις κατασκευές μου σαν να σηκώνω ένα τοίχο με τούβλα, προσθέτοντας σχέδιο πάνω σε σχέδιο μέχρι να δημιουργηθεί η φόρμα».

Η δουλειά της Γρηγοριάδη έχει παρουσιαστεί σε εκθέσεις σε ολόκληρο τον κόσμο, όπως στο Μουσείο Αμερικανικής Τέχνης Whitney, και το Μουσείο Brooklyn. Έργα της περιλαμβάνονται σε δημόσιες συλλογές στο Μουσείο Καλών Τεχνών της Βιρτζίνια και το Εθνικό Μουσείο Γυναικείας Τέχνης.

Portals #17, 21, 22, and 31, 1995-2001
Ink and caran d'ache on paper
22 x 30 in. (55.9 × 76.2 cm)

Πύλες Νο. 17, 21, 22, και 31, 1995-2001
Μελάνι και μαλακό μολύβι (caran d'ache) σε
χαρτί
22 x 30 ίντσες (55.9 × 76.2 εκ.)

Niki Kanagini

Νίκη Καναγκίνη

Hydran sunset en rapport with a grey landscape
1972–2002, edition 1/5, 2002
Digital photography, high-resolution print
laminated
32 11/16 × 66 15/16 in (83 × 170 cm)

Δειλινό στην Ύδρα με αναφορά σε γκριζο τοπίο
1972–2002, έκδοση 1/5, 2002
Ψηφιακή φωτογραφία, πλαστικοποιημένη
εκτύπωση υψηλής ευκρίνειας
32 11/16 × 66 15/16 ίντσες (83 × 170 εκατοστά)

Niki Kanagini (1933–2008) was born in Alexandroupolis, Greece, and her career spanned more than five decades. Throughout her life she consistently demonstrated an originality and openness to new artistic ideas. While her early works show an affinity for Abstract Expressionism, she eventually shifted to multilayered works inspired by Greek tradition, gender roles, and contemporary Greek society. She experimented with engraving, tapestry, performance, photography, video, and site-specific installation. As one reviewer notes, food is a recurring theme in her work, and collaboration with other artists and the public were likewise important to her.⁶ She was also deeply engaged with environmental art and the burgeoning awareness of environmental destruction that took place in the 1970s. *Hydran sunset en rapport with a grey landscape* 1972–2002, is a minimal work that was created on the island of Hydra, where Kanagini had a summer home.

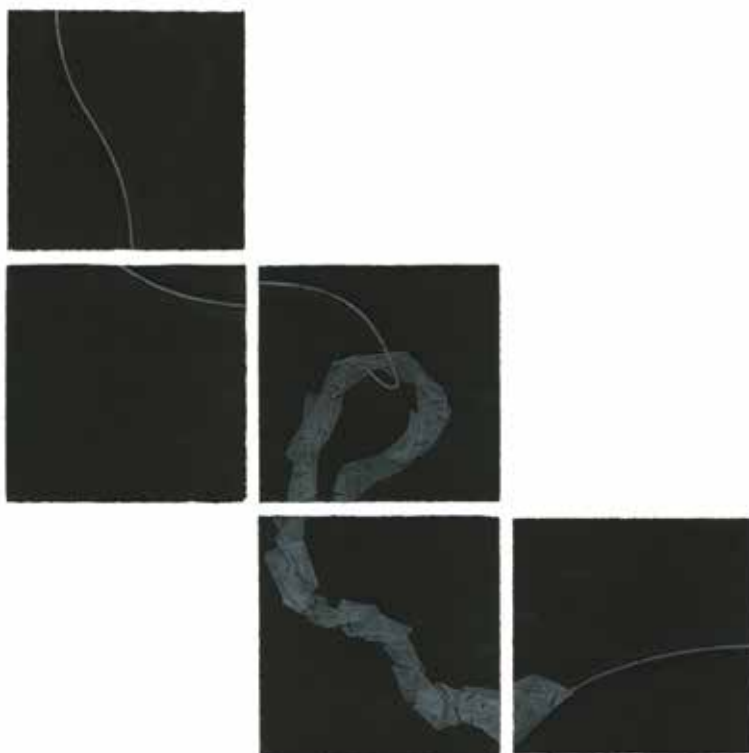
Niki Kanagini earned a Bachelor of Fine Arts in 1954 at the Ecole Cantonale de Dessin et d'Art Appliqué, Lausanne, followed by two National Diplomas of Fine Arts at the Athens School of Fine Arts in 1958 and the Central School of Arts and Design in London in 1961. She participated in one of the first exhibitions at the National Museum of Women in the Arts in Washington, DC. Her work is included in the collections of the National Gallery of Athens, the Vorres Museum of Contemporary Art, Athens, the National Museum of Contemporary Art, Athens, and The Metropolitan Museum of Art, New York, among others.⁷

Η Νίκη Καναγκίνη (1933–2008) γεννήθηκε στην Αλεξανδρούπολη και η καριέρα της διήρκεσε πέντε δεκαετίες. Σε όλη τη διάρκεια της ζωής της την χαρακτήριζε μια πηγαία αυθεντικότητα και δεκτικότητα σε καινούργια καλλιτεχνικά ρεύματα. Αν και τα πρώτα έργα της είχαν συγγένεια με τον Αφηρημένο Εξπρεσιονισμό, σταδιακά μεταπήδησε σε πολύ-επίπεδα έργα εμπνευσμένα από την ελληνική παράδοση, τους ρόλους των φύλων και τη σύγχρονη ελληνική κοινωνία. Πειραματίστηκε με τη χαρακτηριστική, την ταπισερί, τη θεατρική δράση, τη φωτογραφία, το βίντεο και τις εγκαταστάσεις σε καθορισμένους χώρους. Όπως σημειώνει και ένας κριτικός, η τροφή ήταν ένα από τα θέματα που επανέρχονταν στη δουλειά της, ενώ οι συνεργασίες με άλλους καλλιτέχνες και με το κοινό ήταν εξίσου σημαντικές γι' αυτήν. Έδειχνε, επίσης, μεγάλο ενδιαφέρον για την περιβαλλοντική τέχνη και την αυξανόμενη ανησυχία για τις περιβαλλοντικές καταστροφές που έλαβαν χώρα στη δεκαετία του '70. Το Δειλινό στην Ύδρα με αναφορά σε γκριζο τοπίο 1972–2002 είναι ένα μινιμαλιστικό έργο που φιλοτεχνήθηκε στο νησί της Ύδρας, όπου η Καναγκίνη είχε εξοχική κατοικία και παραθέριζε.

Η Νίκη Καναγκίνη σπούδασε στην Ecole Cantonale de Dessin et d'Art Appliqué στη Λωζάννη της Ελβετίας (1954), στη Σχολή Καλών Τεχνών της Ελλάδας (1958), και στο Central School of Arts and Design του Λονδίνου (1961). Συμμετείχε σε μια από τις πρώτες εκθέσεις στο Εθνικό Μουσείο Γυναικείας Τέχνης στην Ουάσινγκτον. Έργα της υπάρχουν μεταξύ άλλων σε συλλογές της Εθνικής Πινακοθήκης στην Αθήνα, στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Βορρέ, στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Αθήνα και στο Μητροπολιτικό Μουσείο Τέχνης στη Νέα Υόρκη.

Zoe Keramea

Ζωή Κεραμέα

Circled Squares I, 1990
Intaglio-zoetype, unique print
7 × 40 in. (17.8 × 101.6 cm) unframed;
12 × 49 in. (30.5 × 124 cm) framed

Eclipse, 1992
Intaglio-zoetype
7 ½ × 7 ½ in. (19 × 19 cm) each of five panels

Τετράγωνα σε κύκλους I, 1990
Χαλκογραφία, μοναδικό αντίτυπο
7 × 40 ίντσες (17.8 × 101.6 εκατοστά) χωρίς
πλαίσιο
12 × 49 ίντσες (30.5 × 124 εκατοστά) με πλαίσιο

Έκλειψη, 1992
Χαλκογραφία
7 ½ × 7 ½ ίντσες (19 × 19 εκατοστά) το κάθε
ένα από τα πέντε κάδρα

Zoe Keramea is a Greek-American artist who uses a deceptively simple vocabulary of knots, lines, and geometrical shapes to create playful, two- and three-dimensional works on paper. Many of her paper constructions employ basic geometric building blocks that expand and grow into forms reminiscent of DNA strands or coral. The muted palette of her works gives many of them the impression of scientific or architectural models. The two works pictured here are from a two-dimensional series that combines essential geometric shapes with a more freehand line drawing and organic forms. They are both “zoetype” prints, created through a unique process developed by the artist that involves the transfer of images from a worked metal plate on to paper via a woven cloth matrix, which allows a “much greater range of tonal and textural effect.”⁸

Zoe Keramea was born in Athens in 1955, and earned a Meisterschülerin degree from the Universität der Künste in 1981. In 1989, she received a Fulbright Fellowship to develop her “zoetype” printmaking projects. Her work has been featured in solo exhibitions in Greece and Germany, and in the group exhibition *Modern Odysseys: Greek American Artists of the 20th Century* at the Queens Museum of Art, New York (1999) and the State Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, Greece (2000). She lives and works in Athens and New York.

Η Ζωή Κεραμέα είναι Ελληνο-Αμερικανίδα καλλιτέχνης που χρησιμοποιεί ένα παραπλανητικά απλό λεξιλόγιο κόμπων, γραμμών και γεωμετρικών σχεδίων για να δημιουργήσει έργα στο χαρτί με δυο και τρεις διαστάσεις και έντονο το στοιχείο του παιχνιδιού. Πολλές από αυτές τις χάρτινες κατασκευές της δανείζονται τα βασικά γεωμετρικά σχήματα των κατασκευαστικών κύβων που μεταλλάσσονται σε φόρμες και θυμίζουν την απεικόνιση της δομής του DNA ή του κοραλλιού. Η «σβησμένη» χρωματικά παλέτα πολλών έργων της τους δίνει την αίσθηση επιστημονικών ή αρχιτεκτονικών μοντέλων. Τα δυο έργα που παρουσιάζονται εδώ ανήκουν σε μια σειρά δυσδιάστατων έργων που συνδυάζουν βασικά γεωμετρικά σχήματα με ένα πιο ελεύθερο γραμμικό σχέδιο και οργανικές φόρμες. Ονομάζονται zoetype prints και έχουν κατασκευασθεί με ένα μοναδικό τρόπο από την καλλιτέχνη. Συγκεκριμένα πρόκειται για μεταφορά εικόνων από μια μεταλλική πλάκα σε χαρτί με τη βοήθεια ενός υφασμάτινου πλέγματος που προσδίδει «μια πιο έντονη αίσθηση τόνου και υφής».

Η Ζωή Κεραμέα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1955 και τελείωσε τις σπουδές της στη Γερμανία (Universität der Kunst) το 1981. Το 1989 έλαβε υποτροφία από το Ίδρυμα Fulbright για να ολοκληρώσει την τεχνική της στη κατασκευή των zoetype prints. Έργα της παρουσιάστηκαν σε ατομικές εκθέσεις σε Ελλάδα και Γερμανία, στην ομαδική έκθεση «Σύγχρονες Οδύσσειες: Ελληνοαμερικανοί Καλλιτέχνες του 20^{ου} Αιώνα» στο Μουσείο Τέχνης στο Queens της Νέας Υόρκης (1999), και στο Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης (2000). Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και τη Νέα Υόρκη.

Nefeli Massia Νεφέλη Μάσσια

The Void, 1998
Mixed media on plexiglass with light
50 × 23 × 5 ½ in. (127.0 × 58.4 × 14.0 cm)

Το Κενό, 1998
Μικτή τεχνική σε Plexiglas με φως
50 × 23 × 5 ½ ίντσες (127 × 58,4 × 14 εκατοστά)

Η ελληνικής καταγωγής Νεφέλη Μάσσια είναι μια καλλιτέχνης που χρησιμοποιεί διαφορετικές τεχνικές. Τα έργα ζωγραφικής, τα σχέδια και οι εγκαταστάσεις της παρουσιάζουν μια ένταση μεταξύ γήινων, τελετουργικών ιδιοτήτων, και ενός εξω-κοσμικού, ακόμα και ιερού, στοιχείου. Όπως σημειώνει ένας κριτικός, «η Μάσσια βγαίνει έξω στο βαθύ διάστημα για να αγκαλιάσει τις κοσμολογικές διαστάσεις του χρόνου – το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Η δουλειά της, τόσο αφηρημένη όσο και θεωρητική, εξετάζει τις εσοχές του ψυχολογικού χώρου της φυσιολογίας μας, τον εγκέφαλο, για να διερευνήσει την αίσθηση του εαυτού μας. Οι έννοιες της ταυτότητας, της συνειδησης, της ανθρωπότητας, της ύπαρξης και του νοήματος είναι τα κλειδιά για την

συνεχή αναζήτησή της για γνώση. Μέσω μεγάλων, πολύ-στρωματικών εγκαταστάσεων, ή ελεγεϊακών ημιδιάφανων φωτεινών κουτιών, δημιουργεί εικόνες που διαρρέουν πέρα από το κάδρο και φωτίζουν τον τοίχο. Ο χώρος της γκαλερί μοιάζει με γαλαξία και τα έργα τέχνης με διάσπαρτα θραύσματα».

Έργα της Νεφέλης Μάσσια συμπεριλήφθηκαν στην περιοδεύουσα έκθεση «Το κομμάτι που λείπει: Οι καλλιτέχνες συλλογίζονται τον Δαλάι Λάμα» που διοργανώθηκε το 2006 από το UCLA Fowler Μουσείο Πολιτιστικής Ιστορίας, στο Λος Άντζελες, η οποία συνεχίζει να ταξιδεύει τον κόσμο. Το 2008, παρουσίασε την ατομική της έκθεση «Ένα Τελλούριο μονοπάτι: Η Τέχνη της Νεφέλης Μάσσιας» στο Κέντρο Τεχνών Katzen, στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο στην Ουάσινγκτον. Ζει στη Βαλτιμόρη.

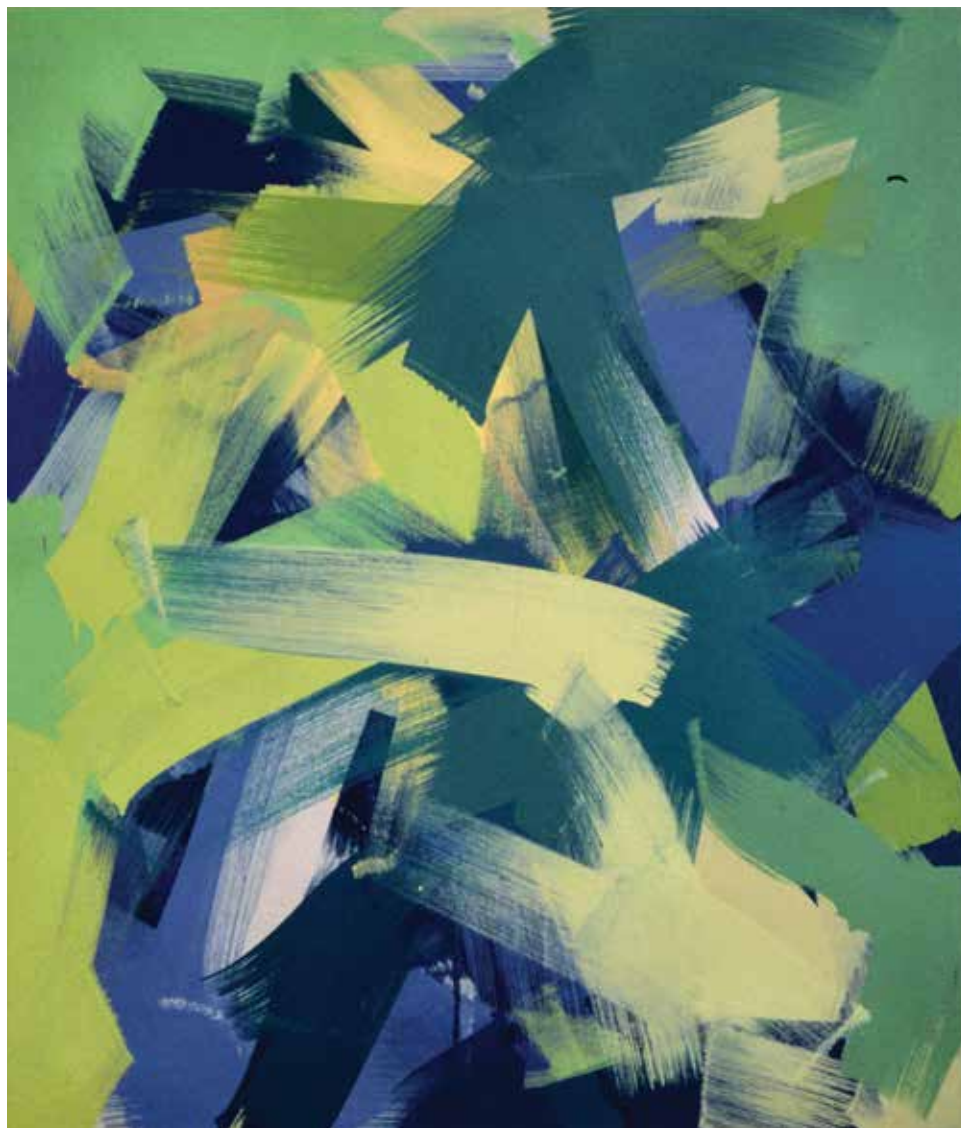
Greek-born Nefeli Massia is a multi-media artist whose paintings, drawings, and installations suggest a tension between earthy, ritualistic qualities, and an other-worldly, even sacred, element. As one reviewer notes, “Massia reaches out into deep space to embrace the cosmological dimensions of time; past, present and future. Her work, both abstract and theoretical, probes the recesses of the psychological space of our physiology, the brain, to explore our sense of self. Notions of identity, consciousness, humanity, existence and meaning are the keys to her ongoing search for knowledge. Through large-scale, multi-layered installations or elegiac, translucent light-boxes, she creates images that seep beyond the frame and illuminate the wall. The gallery space is viewed as a galaxy and the

pieces of art as suspended fragments.”¹²

Nefeli Massia’s work was included in the traveling exhibition *The Missing Piece: Artists Consider the Dalai Lama* organized in 2006 by the UCLA Fowler Museum of Cultural History, Los Angeles, which continues to travel the globe; and the 2008 solo show *A Telluric Path: The Art of Nefeli Massia* at the Katzen Arts Center at American University in Washington D.C. She is based in Baltimore.

George Negroponte

Τζορτζ Νεγροπόντε

Migrate, 1995
Oil on canvas
42 × 34 in. (106.7 × 86.4 cm)

Μετανάστευση, 1995
Λάδι σε καμβά
42 × 34 ίντσες (106,7 × 86,4 εκατοστά)

George Negroponte is an American abstract painter whose career has spanned more than three decades. His *Migrate* of 1995 is from a series that employs open, circular strokes that convey a lightness of touch while still retaining the dynamic viewing experience of many of his earlier works. In the manner of abstract expressionism, Negroponte's works indulge the highly gestural effects of the painter's hand. Functioning as a record of his process, his surfaces are built of energetic, layered strokes that have the potential to be at odds with each other but for each painting's well-balanced palette of related hues.

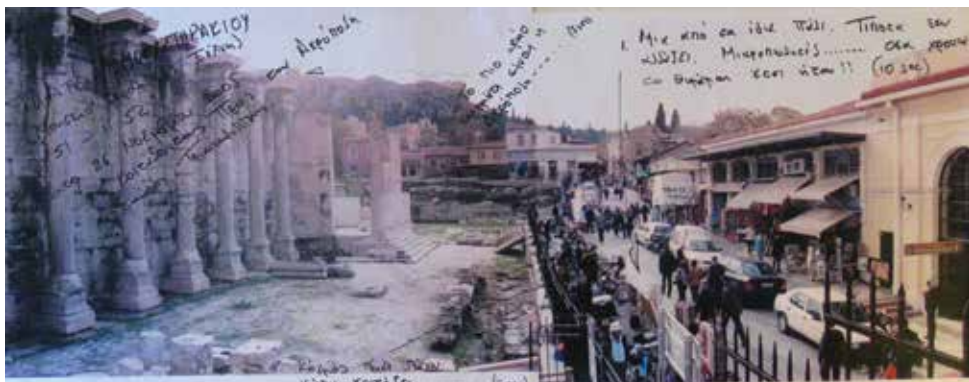
George Negroponte was born in New York, New York, in 1953. His work belongs to the collections of the Metropolitan Museum of Art, New York; The Fogg Art Museum, Harvard University, Cambridge, Massachusetts; and The Portland Art Museum in Portland, Oregon. Since 2002, he has served as President of The Drawing Center in New York, New York.

Ο Τζορτζ Νεγροπόντε είναι ένας Αμερικανός ζωγράφος αφηρημένης τέχνης, του οποίου η καριέρα μετράει περισσότερες από τρεις δεκαετίες. Το έργο του *Μετανάστευση* (1995) προέρχεται από μια σειρά έργων που χρησιμοποιούν ανοικτές, κυκλικές κινήσεις για να αποδώσουν ένα ανάλαφρο άγγιγμα, διατηρώντας παράλληλα τη δυναμική οπτική εμπειρία πολλών από τα παλαιότερα έργα του. Στα πλαίσια του αφηρημένου εξπρεσιονισμού, τα έργα του Νεγροπόντε αναδεικνύουν την εξαιρετική εκφραστικότητα της πινελιάς του ζωγράφου. Λειτουργώντας ως καταγραφή της δημιουργικής διαδικασίας, οι επιφάνειές του αποτελούνται από δυναμικές, πολύ-στρωματικές κινήσεις που έχουν τη δυνατότητα να έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους, ενώ ταυτόχρονα κάθε πίνακας διαθέτει μια ισορροπημένη γκάμα παρεμφερών αποχρώσεων.

Ο Τζορτζ Νεγροπόντε γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη το 1953. Τα έργα του ανήκουν στις συλλογές του Μητροπολιτικού Μουσείου Τέχνης της Νέας Υόρκης, του Μουσείου Τέχνης Fogg του Πανεπιστημίου Harvard, και του Μουσείου Τέχνης Πόρτλαντ στο Πόρτλαντ, Όρεγκον. Από το 2002, διατελεί Πρόεδρος του Κέντρου Σχεδίου στη Νέα Υόρκη.

Nina Pappa

Νίνα Παππά

Nina Pappa's work is concerned with time and, more specifically, the way time functions in the urban landscape. Her *Monastiraki* and *Monastiraki - Acropolis* are from a series of *Timed Gazings* for which she enlisted a number of friends each to spend time observing a familiar Athenian landscape. Pappa accompanied them to the landscape or landmark of their choosing, and recorded their observations or memories, and their expressions of aversion, affection, or indifference. The observer simultaneously handwrote his or her comments directly onto a photograph of the place. Enlarged photocopies of these photographs are what constitute the works, serving as a record of the act. Pappa writes, "As a rule, repeated passage through the places that surround our daily life deprives us of conscious contact with them. The gazings presented in this project constitute an effort to record a conscious relationship with the places within which we move, as inhabitants of Athens or just visitors."¹³ Pappa's exercise forces her participants and others familiar with Athens to study these landmarks with new eyes, jolting them out of the state of apathy that naturally comes with repeated contact. Her audience in turn may be inspired to engage with and apply the same awareness to our own daily surroundings.

Nina Pappa was born in Athens in 1963. She studied painting and sculpture at the Athens School of Fine Arts. Her work has been included in numerous exhibitions in Greece and abroad. She lives and works in Athens.

Το έργο της Νίνα Παππά διερευνά το χρόνο και, ειδικότερα, τον τρόπο με τον οποίο αυτός λειτουργεί μέσα στο αστικό τοπίο. Τα έργα της Μοναστηράκι και Μοναστηράκι - Ακρόπολη είναι από τη σειρά «Χρονομετρημένα Βλέμματα» για την οποία στρατολόγησε μια σειρά από φίλους, ώστε ο καθένας να παρατηρεί ένα οικείο αθηναϊκό τοπίο. Η Παππά τους συνόδευσε στο τοπίο ή το αξιοθέατο της επιλογής τους, και κατέγραψε τις παρατηρήσεις ή τις αναμνήσεις τους, τις εκφράσεις αποστροφής τους, την τρυφερότητα ή την αδιαφορία τους. Ο παρατηρητής ταυτόχρονα σημειώνει τις παρατηρήσεις του απευθείας πάνω σε μια φωτογραφία του τοπίου. Μεγεθυμένες φωτοτυπίες αυτών των φωτογραφιών αποτελούν τα έργα που λειτουργούν ως καταγραφή του γεγονότος. Η Παππά σημειώνει: «Κατά κανόνα, η επαναλαμβανόμενη διέλευση από χώρους που περιβάλλουν την καθημερινότητα μας, μας στερεί την συνειδητή επαφή μαζί τους. Τα βλέμματα που παρουσιάζονται σε αυτό το έργο αποτελούν μια προσπάθεια να καταγραφεί μια συνειδητή σχέση με τα μέρη μέσα στα οποία κινούμαστε, ως κάτοικοι της Αθήνας ή ως απλοί επισκέπτες της». Η άσκηση της Παππά υποχρεώνει τους συμμετέχοντες και άλλους ανθρώπους που γνωρίζουν την Αθήνα να μελετήσουν αυτά τα αξιοθέατα με νέα μάτια, ταρακουνώντας τους από την κατάσταση απάθειας που είναι φυσικό επακόλουθο της επαναλαμβανόμενης επαφής. Το κοινό της Παππά, με τη σειρά του, μπορεί να εμπνευστεί ώστε να ασχοληθεί και να εφαρμόσει την ίδια ευαισθητοποίηση σε ό,τι περιβάλλει τη δική του καθημερινότητα.

Η Νίνα Παππά γεννήθηκε στην Αθήνα το 1963. Σπούδασε ζωγραφική και γλυπτική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Η δουλειά της έχει συμπεριληφθεί σε πολλές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Μοναστηράκι-Ακρόπολη, 2006
Φωτοτυπημένη εικόνα, μαρκαδόρο
11 13/16 × 29 ½ ίντσες (30 × 75 εκατοστά)

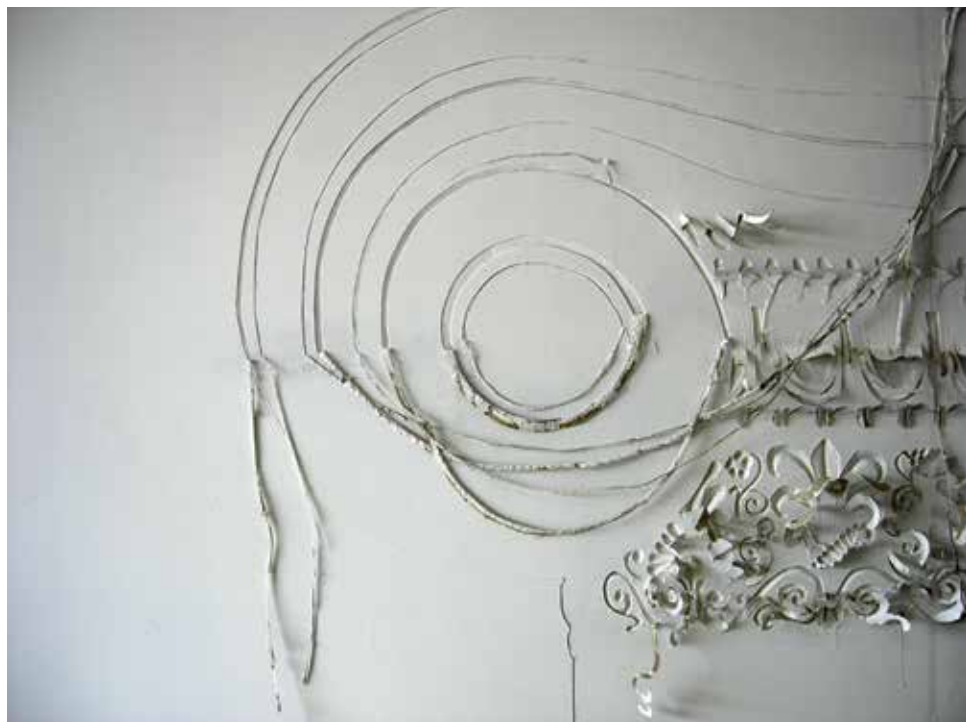
Title
first image credit tk here

Μοναστηράκι, 2006
Φωτοτυπημένη εικόνα, μαρκαδόρο
11 13/16 × 29 ½ ίντσες (30 × 75 εκατοστά)

Monastiraki, 2006
Photocopied image, marker
11 13/16 × 29 ½ in (30 × 75 cm)

Tomás Rivas

Τόμας Ρίβας

Erechtheum V, 2004
Carving on drywall
48 × 48 in. (121.9 × 121.9 cm) unframed;
52 × 52 in. (132.1 × 132.1 × 10.2 cm) framed.

Ερέχθειο V, 2004
Γλυπτική σε γυψοσανίδα
48 × 48 ίντσες (121,9 × 121,9 εκατοστά) χωρίς
πλαίσιο
52 × 52 ίντσες (132,1 x 132,1 × 10,2 εκατοστά)
με πλαίσιο

Chilean-born artist Tomás Rivas is interested in the relationship between architectural context and geometric abstraction, and the use of ornament and pattern in classical architecture not only as a form of beauty, but as a declaration of power. His work also explores and questions the concepts of permanence and timelessness in art by reinterpreting ancient motifs in such non-archival materials as drywall, plaster, thread, glass, lard, and sugar paste. To create his carvings, Rivas projects transparencies of classical motifs and architectural fragments onto drywall. Using the projection as a guide but allowing himself the freedom to improvise, he carefully carves the surface using penknives, creating a kind of bas-relief. The drywall, which is cheap and readily available, provides a sharp contrast to the permanence and elegance of marble. As David Gariff has noted, a tension exists between Rivas's commitment to the familiar conventions of classical Greek art, and his subversion of that tradition through altered materials, techniques, and meanings.¹⁴

Tomás Rivas earned a BFA and a post-baccalaureate degree from the Pontificia Universidad Católica de Chile. He later attended the University of Notre Dame where he completed his MFA in sculpture. He currently splits his time between Washington DC and Santiago.

Γεννημένος στη Χιλή, ο καλλιτέχνης Τόμας Ρίβας διερευνά τη σχέση μεταξύ αρχιτεκτονικού πλαισίου και γεωμετρικής αφαίρεσης, και την χρήση διακόσμου και σχεδίου στην κλασική αρχιτεκτονική, όχι μόνο ως έκφραση ομορφιάς, αλλά και ως δήλωση εξουσίας. Το έργο του επίσης διερευνά, και αμφισβητεί τις έννοιες της μονιμότητας και της διαχρονικότητας στην τέχνη, δίνοντας νέες ερμηνείες των αρχαίων μοτίβων με μη-αρχαιακά υλικά, όπως η γυψοσανίδα, ο γύψος, το νήμα, το γυαλί, το λαρδί, και η πάστα ζάχαρης. Για να δημιουργήσει τα γλυπτά του, ο Ρίβας προβάλλει διαφάνειες κλασικών μοτίβων και αρχιτεκτονικών θραυσμάτων σε γυψοσανίδα. Χρησιμοποιώντας την προβολή ως οδηγό, αλλά επιτρέποντας στον εαυτό του την ελευθερία να αυτοσχεδιάσει, χαράζει προσεκτικά την επιφάνεια με σουγιάδες, δημιουργώντας ένα είδος ανάγλυφου. Η γυψοσανίδα, η οποία είναι φθηνή και άμεσα διαθέσιμη, έρχεται σε άμεση αντίθεση με τη μονιμότητα και την κομψότητα του μαρμάρου. Όπως έχει πει ο Ντέιβιντ Γκάριφ, υπάρχει μια ένταση μεταξύ της δέσμευσης του Ρίβας για τις οικείες συμβάσεις της αρχαίας ελληνικής τέχνης και της ανατροπής αυτής της παράδοσης μέσω τροποποιημένων υλικών, τεχνικών, και νοημάτων. Ο Τόμας Ρίβας σπούδασε Καλές Τέχνες στο Pontificia Universidad Católica της Χιλής και στο Πανεπιστήμιο της Notre Dame, όπου και έλαβε μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στη γλυπτική. Σήμερα μοιράζει το χρόνο του μεταξύ Ουάσιγκτον και Σαντιάγκο.

Danae Stratou

Δανάη Στράτου

Mississippi I, SEE THROUGH series,
edition 1/3, 2005
Dura Clear print on plexiglass
27 9/16 × 35 7/16 in. (70 × 90 cm)

Mississippi II, SEE THROUGH series,
edition 1/3, 2005
Dura Clear print on plexiglass
27 9/16 × 35 7/16 in. (70 × 90 cm)

Μισισσιππή Ι, Σειρά SEE THROUGH,
έκδοση 1/3, 2005
Εκτύπωση dura clear σε Plexiglas
27 9/16 × 35 7/16 ίντσες (70 × 90 εκατοστά)

Μισισσιππή ΙΙ, Σειρά SEE THROUGH,
έκδοση 1/3, 2005
Εκτύπωση dura clear σε Plexiglas
27 9/16 × 35 7/16 ίντσες (70 × 90 εκατοστά)

Danae Stratou thinks of rivers as the “living veins” of the Earth. The implications of this metaphor are that the rivers’ waters are the lifeblood of the planet, going through cycles of oxygenation and purification as it travels through land, sea, and air, eventually returning to rivers in the form of rain and snowmelt, becoming vulnerable to pollution as it makes its journey. Stratou traveled for ten months on riverboats following the flow of the seven major rivers of the world: the Danube, the Nile, the Amazon, the Mississippi, the Niger, the Yangtze and the Ganges. She recorded her impressions using video, sound recording, photographs, and writing. The end result was *The River of Life*, a video installation at the National Museum of Contemporary Art in Athens. Her *Mississippi I* and *Mississippi II* (*See Through Series*), created during her travels, are from the related photographic exhibition *See Through*, which took place at the Zoumboulakis Galleries in Athens in 2005. The paired photographs, taken from the air, demonstrate the sheer immensity of North America’s great river, while at the same time their remote perspective allows it to appear delicate and vulnerable. Danae Stratou says that her works begin with “the wish to express and articulate absolutely instinctive ideas, which usually come to me through the close observation of a space... what follows is the intellectual processing of these ideas, or rather, the distillation of these ideas, to their purest form.”¹⁵

Danae Stratou was born in Athens in 1964. She studied sculpture at the Central St. Martins College of Art and Design in London, earning a B.A. with Honors in 1988. In 1999, she represented Greece at the 48th Venice Biennale. Her recent exhibitions include *ICESONGS* at La Verrier (Fondation D’Enterprise Hermes) in Brussels, Belgium (2010), and the presentation of her project *Vital Space – Istanbul* at Tophane in Istanbul (2010) as part of the Lives and Works in Istanbul program. Since 2007, she has been an Adjunct Professor at the Superior School of Fine Arts in Athens.

Η Δανάη Στράτου αντιλαμβάνεται τα ποτάμια ως «ζωντανές φλέβες» της Γης. Κατ’ επέκταση αυτής της μεταφοράς, τα νερά των ποταμών είναι το ζωογόνο αίμα του πλανήτη, που διέρχεται από κύκλους οξυγόνωσης και καθαρισμού καθώς ταξιδεύει μέσα από τη γη, τη θάλασσα και τον αέρα, για να επιστρέψει τελικά στα ποτάμια, με τη μορφή της βροχής και του χιονιού που λιώνει και γίνεται εβάλωτο στη ρύπανση μέσα από αυτό το ταξίδι. Η Στράτου ταξίδεψε για δέκα μήνες με ποταμόπλοια ακολουθώντας τη ροή των επτά μεγαλύτερων ποταμών του κόσμου: του Δούναβη, του Νείλου, του Αμαζόνιου, του Μισισσιππή, του Νίγηρα, του Γιανγκτσέ και του Γάγγη. Κατέγραψε τις εντυπώσεις της σε βίντεο, ηχογραφήσεις, φωτογραφίες και κείμενα. Το τελικό αποτέλεσμα ήταν Το Ποτάμι της Ζωής, μια βίντεο-εγκατάσταση στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Αθήνα. Τα έργα Μισισσιππή Ι και Μισισσιππή ΙΙ που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια των ταξιδιών της προέρχονται από τη σχετική φωτογραφική έκθεση *See Through*, η οποία πραγματοποιήθηκε στην Γκαλερί Ζουμπουλάκη στην Αθήνα το 2005. Το ζεύγος φωτογραφιών, που λήφθηκαν από τον αέρα, επιδεικνύουν το τεράστιο μέγεθος του μεγάλου ποταμού της Βόρειας Αμερικής, ενώ η απομακρυσμένη προοπτική κάνει τον ποταμό να δείχνει ευαίσθητος και ευάλωτος. Η Δανάη Στράτου αναφέρει ότι τα έργα της ξεκινούν με «την επιθυμία να εκφράσουν και να διατυπώσουν ιδέες απόλυτα ενστικτώδεις που συνήθως μου δημιουργούνται μέσα από τη στενή παρακολούθηση ενός χώρου... στη συνέχεια ακολουθεί η διανοητική επεξεργασία αυτών των ιδεών, ή καλύτερα, η απόσταση αυτών των ιδεών στην καθαρότερη μορφή τους».

Η Δανάη Στράτου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1964. Σπούδασε γλυπτική στο Central St. Martins College of Art and Design του Λονδίνου (1988). Το 1999, εκπροσώπησε την Ελλάδα στην 48η Μπιενάλε της Βενετίας. Πρόσφατες εκθέσεις της περιλαμβάνουν τα έργα, *ICESONGS* στη γκαλερί La Verrier (Fondation D’Enterprise Hermes) στις Βρυξέλλες (2010), και την παρουσίαση του έργου της *Vital Space – Istanbul* στο Τοπχανέ στην Κωνσταντινούπολη (2010) ως μέρος του προγράμματος Lives and Works in Istanbul. Από το 2007, διατελεί επίκουρος καθηγήτρια στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας.

Eve Sussman

Ηβ Σούσμαν

Photographic Still from the Rape of the Sabine Women (Themis in Bird Cage), 2005
Digital C-print
40 x 50 in. (101.6 x 127 cm)

Φωτογραφικό στιγμιότυπο από την Αρπαγή των Σαβίνων Γυναικών (Θέμις σε Κλουβί), 2005
Ψηφιακό C-print
40 x 50 ίντσες (101,6 x 127 εκατοστά)

Eve Sussman is an American artist who has described herself as a “sculptor who shoots film,”¹⁶ and is perhaps best known for two works. Her ten-minute video piece *89 Seconds of Alcazar* (2004) is an imaginary recreation of the moments just before and after Diego Velázquez’s 1656 royal family portrait *Las Meninas*, and was featured at the 2004 Whitney Biennial to critical acclaim. *The Rape of the Sabine Women*, from which this still derives, is a modern film loosely based on the ancient Roman myth and visually inspired by Jacques-Louis David’s 1799 painting *The Intervention of the Sabine Women*. In collaboration with her company The Rufus Corporation, Sussman filmed the latter in various locations around Berlin and Greece, including the Pergamon Museum on Greece’s Hydra Island, the Agora meat market and Herodion Theater in Athens, and a modern International Style house overlooking the Aegean Sea. An underlying theme of the work is the connection between ancient and modern art and architecture, which are both cultural products of historical moments that share, according to Sussman, “an idea of perfection in design, in architecture, in life, and a sense of culture. The idea that you can create a perfect lifestyle and the way this notion plays out in relationships between men and women.”¹⁷ Sussman is fascinated by the blurring of art and reality: “There is the real life of the actors, the group dynamics and the little love triangles that come about during a shoot, and then there is the theatricality of the project that the actors as characters are trying to play out. And these two stories, in the end, are really telling one similar story, and that’s what I find super interesting. That’s the thing I could film the rest of my life and never get bored.”¹⁸

Η Ηβ Σούσμαν είναι Αμερικανή καλλιτέχνης που χαρακτηρίζει τον εαυτό της ως «γλύπτρια που σκηνοθετεί ταινία» και είναι κυρίως γνωστή για δύο της έργα. Το δεκάλεπτο βίντεο «89 Δευτερόλεπτα του Αλκαζάρ» (2004) είναι μια φανταστική αναδημιουργία των στιγμών λίγο πριν και μετά από το βασιλικό οικογενειακό πορτρέτο του Ντιέγκο Βελάθκεθ «Las Meninas» του 1656, και παρουσιάστηκε στη Μπιενάλε του Μουσείου Whitney το 2004 λαμβάνοντας θετικές κριτικές. Η Αρπαγή των Σαβίνων Γυναικών, από όπου προέρχεται αυτό το φωτογραφικό καρέ, είναι μια σύγχρονη ταινία βασισμένη στον αρχαίο ρωμαϊκό μύθο και είναι οπτικά εμπνευσμένη από τον πίνακα ζωγραφικής του Ζακ Λουί Ντέιβιντ (1799) Η Παρέμβαση των Σαβίνων Γυναικών. Σε συνεργασία με την εταιρεία της The Rufus Corporation, η Σούσμαν, γύρισε την ταινία σε διάφορες τοποθεσίες στο Βερολίνο και την Ελλάδα, όπως το Μουσείο της Περγάμου, την Ύδρα, την κεντρική κρεαταγορά και το Ηρώδειο Θέατρο στην Αθήνα, καθώς και ένα σύγχρονο σπίτι με θέα το Αιγαίο πέλαγος. Ένα βασικό θέμα του έργου είναι η σύνδεση μεταξύ αρχαίας και σύγχρονης τέχνης και αρχιτεκτονικής, πολιτιστικά προϊόντα ιστορικών στιγμών που χαρακτηρίζονται, σύμφωνα με τη Σούσμαν, «από μια κοινή ιδέα τελειότητας στον σχεδιασμό, την αρχιτεκτονική και τη ζωή, και μια αίσθηση κουλτούρας. Η ιδέα (είναι) ότι μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα τέλειο τρόπο ζωής καθώς και το πως αυτή η έννοια εξελίσσεται στις σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών». Η Σούσμαν γοητεύεται από τη μίξη τέχνης και πραγματικότητας: «Υπάρχει η πραγματική ζωή των ηθοποιών, η δυναμική της ομάδας και τα μικρά ερωτικά τρίγωνα που βγαίνουν στην επιφάνεια κατά τη διάρκεια ενός γυρίσματος, και υπάρχει και η θεατρικότητα του έργου, την οποία προσπαθούν να αναδείξουν οι ηθοποιοί ως χαρακτήρες. Και οι δύο αυτές ιστορίες, στο τέλος, λένε ουσιαστικά την ίδια ιστορία, και αυτό είναι που βρήκα εξαιρετικά ενδιαφέρον. Αυτό το θέμα θα μπορούσα να το κινηματογραφήσω για το υπόλοιπο της ζωής μου και να μη βαρεθώ ποτέ».

Dimitris Tsoublekas

Δημήτρης Τσουμπλέκας

Athenian Night, Edition 2/3, 2004
Lambda print
48 7/16 × 29 1/2 in. (123 × 75 cm)

The Archaeological Park in Pnyka, Edition 2/3,
2004
Lambda print
15 3/4 × 57 1/16 in. (40 × 145 cm)

Αθηναϊκή Νύχτα, Έκδοση 2/3, 2004
Εκτύπωση Λάμδα
48 7/16 × 29 1/2 ίντσες (123 × 75 εκατοστά)

Το Αρχαιολογικό Πάρκο Πνύκας,
Έκδοση 2/3, 2004
Εκτύπωση Λάμδα
15 3/4 × 57 1/16 ίντσες (40 × 145 εκατοστά)

A recurring theme in Dimitris Tsoublekas's photography is the city, real and imagined. His digitally altered panoramas often present a fantasy montage of real and fictional city features, from recognizable landmarks to imaginary skyscrapers and pristine urban parks that abruptly disappear into the sea. The juxtaposition of real and imagined, pastoral and post-industrial often appears eerily futuristic. As critic Katerina Gregos notes, his work is a critique of urban development, questioning ideas of "progress" in unsuccessful urban planning and suffocating suburban sprawl.¹⁹ Tsoublekas contributes two photographs to the collection, *Athenian Night* (Edition 2/3) and *The Archaeological Park in Pnyka* (Edition 2/3), both from his *Future Athens* series of 2004. The artist explains that his main concerns in this series were "the conflict between public and private, awkward relationship with the past, the fantasy of easy money, and the violent fragmentation of public space."²⁰

Dimitris Tsoublekas was born in Athens in 1967. He has participated in exhibitions throughout Greece and abroad, including the solo exhibitions *Future Athens* and *Open Kitchen (Broken Homes)* at the Ileana Tounta Contemporary Art Center in Athens, Greece, and the group exhibitions *Everyday Hellas* at White Box, New York, USA, and *Greek Photographs of the 20th Century* at the Thessaloniki Museum of Photography, Thessaloniki, Greece. He lives and works in Athens and Berlin.

Ένα επαναλαμβανόμενο θέμα στις φωτογραφίες του Δημήτρη Τσουμπλέκα είναι η πόλη, πραγματική και φανταστική. Τα ψηφιακά αλλοιωμένα πανοραμικά τοπία του παρουσιάζουν συχνά μια φανταστική συρραφή πραγματικών και φανταστικών χαρακτηριστικών μιας πόλης, από αναγνωρίσιμα αξιοθέατα μέχρι φανταστικούς ουρανοξύστες και παρθένα αστικά πάρκα που εξαφανίζονται αιφνιδώς μέσα στη θάλασσα. Η αντιπαράθεση μεταξύ πραγματικού και φανταστικού, ποιμαντικού και μετα-βιομηχανικού, συχνά εμφανίζεται μυστηριωδώς φουτουριστική. Όπως σημειώνει η κριτικός Κατερίνα Γρέγου, το έργο του είναι μια κριτική της αστικής ανάπτυξης που αμφισβητεί την ιδέα της «προόδου» στον ανεπιτυχή σχεδιασμό πόλεων και την αποπνικτική εξάπλωση των προαστίων. Ο Τσουμπλέκας συμμετέχει στη συλλογή με δύο φωτογραφίες, την Αθηναϊκή Νύχτα και Το Αρχαιολογικό Πάρκο της Πνύκας, και τα δυο από την συλλογή του *Future Athens* (2004). Ο καλλιτέχνης εξηγεί ότι οι κύριες ανησυχίες του σε αυτή τη σειρά ήταν «η σύγκρουση μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού, η αμήχανη σχέση με το παρελθόν, η φαντασίωση του εύκολου χρήματος, καθώς και η βίαιη κατάτμηση του δημόσιου χώρου».

Ο Δημήτρης Τσουμπλέκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1967. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις σε όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, συμπεριλαμβανομένων των ατομικών εκθέσεων *Future Athens/Μελλοντική Αθήνα* και *Ανοιχτή Κουζίνα (Broken Homes)* στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα στην Αθήνα, της ομαδικής έκθεσης *Καθημερινή Ελλάς* στη γκαλερί White Box της Νέας Υόρκης, και της έκθεσης *Ελληνικές Φωτογραφίες του 20ου Αιώνα* στο Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και το Βερολίνο.

Not Pictured Δεν απεικονίζεται

Harris Kondosphyris Χάρης Κοντοσφύρης

Harris Kondosphyris is a mixed-media visual artist who lives and works in Florina, Greece. His *Paul Allen and Bill Gates*, 1968 is a visually striking portrait of the two men made out of mirrors. The image is based on a photograph taken of the two friends in 1968 that was published in a book about the history of computers. The work is what the artist calls an “inflector,” or “a way to look behind the mirror or from the inner side of the eye.”⁹ Kondosphyris imagined the multiple layers of mirror to mimic the functioning of the Windows computer operating system. The image of the two men with heads bent in concentration over the same task portends the great business and innovation that the partnership would produce, eventually changing the course of the 20th century.

Harris Kondosphyris was born in Lesbos in 1965. He studied at the Athens School of Fine Arts from 1987–1993. His work has been included in fourteen solo exhibitions, including *Electric Home* at Zouboulakis Galleries, Athens, and many group exhibitions including *Praxis: Personal=Political* at the 2nd Biennial of Thessaloniki in 2009. Since 2010 he has been an Assistant Professor at the School of Fine Arts at the University of West Macedonia in Florina, Greece.

Ο Χάρης Κοντοσφύρης είναι εικαστικός καλλιτέχνης που χρησιμοποιεί διαφορετικά μέσα, και ζει και εργάζεται στη Φλώρινα. Το έργο του Πωλ Άλλεν και Μπιλ Γκέιτς 1968 είναι ένα εντυπωσιακό, οπτικά, πορτρέτο των δύο ανδρών φτιαγμένο από καθρέφτες. Η εικόνα αυτή βασίζεται σε μια φωτογραφία των δύο φίλων από το 1968, που δημοσιεύθηκε σε ένα βιβλίο για την ιστορία των υπολογιστών. Το έργο είναι αυτό που ο καλλιτέχνης αποκαλεί «ανακλαστήρας» ή «ένας τρόπος για να κοιτάξουμε πίσω από τον καθρέφτη ή από την εσωτερική πλευρά του ματιού». Ο Κοντοσφύρης φαντάστηκε τα πολλαπλά στρώματα του καθρέφτη να μιμούνται τη λειτουργία του συστήματος των Windows. Η εικόνα των δύο ανδρών με τα κεφάλια σκυμμένα σε περισυλλογή για το ίδιο ζήτημα μοιάζει να προμηνύει τη μεγάλη εταιρεία και καινοτομία

που αυτή η συνεργασία θα παράγαγε, και που τελικά άλλαξε την πορεία του 20ου αιώνα.

Ο Χάρης Κοντοσφύρης γεννήθηκε στη Λέσβο το 1965. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών (1987–1993). Το έργο του έχει παρουσιαστεί σε δεκατέσσερις ατομικές εκθέσεις, συμπεριλαμβανομένης της έκθεσης «Ηλεκτρικό Σπίτι» στην γκαλερί Ζουμπουλάκη στην Αθήνα, και σε πολλές ομαδικές εκθέσεις, συμπεριλαμβανομένης της έκθεσης «Πράξις: Προσωπικό = Πολιτικό» στη 2η Μπιενάλε της Θεσσαλονίκης, το 2009. Από το 2010 είναι Επίκουρος Καθηγητής στη Σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας στη Φλώρινα.

Paul Allen and Bill Gates
Mirrors, wooden frame
20 ½ × 30 11/16 × 3 15/16 in.
(52 × 78 × 10 cm)

Πωλ Άλλεν και Μπιλ Γκέιτς 1968
Καθρέφτες, ξύλινο κάδρο
20 ½ × 30 11/16 × 3 15/16 ίντσες
(52 × 78 × 10 εκατοστά)

Grigoris Lagos Γρηγόρης Λαγός

Grigoris Lagos's works begin with real maps, layering his own imaginative interpretation of each city on top of a factual, geographical tool. In a city like Manhattan or especially Athens, the past is in constant interaction with the present, and Lagos contributes his own layer to the many layers of civilization that often exist beneath a city. He is interested in “the tensions created by the rapid development and spreading of cities, presenting architectural contrasts and projecting their traces on the map with a particular stylistic and iconic character.”¹⁰ His work serves as a reminder that cities are living, growing organisms, and any map is accurate only in the moment it's created, rapidly becoming an irrelevant relic. In this way, a city map is like a snapshot, describing only one of many past and future incarnations the structure will take: “The artwork theoretically is like an archive, because the city itself will never be the same. So, for example, no matter how many times one may want to depict New

York, it will never be the same, and the artwork will be unique simply because it depicts a different historical moment.”¹¹

Grigoris Lagos was born in 1964. He studied at the Athens School of Fine Arts from 1986–1991, and worked as a set designer from 1990–1991. His work has been included in solo exhibitions at Gallery 3 and Gallery Kalfayan in Athens among others, and in numerous group exhibitions, including *Athens: Metropolis by Mistake* at the Giorgio de Chirico Art Center in Volos, Greece.

Τα έργα του Γρηγόρη Λαγού ξεκινούν με πραγματικούς χάρτες, προσθέτοντας την ευφάνταστη ερμηνεία του για κάθε πόλη πάνω σε ένα πραγματικό, γεωγραφικό εργαλείο. Σε μια πόλη όπως το Μανχάταν ή, ιδιαίτερα, η Αθήνα, το παρελθόν είναι σε συνεχή αλληλεπίδραση με το παρόν και ο Λαγός προσθέτει το δικό του επίπεδο πάνω στα πολλά επίπεδα πολιτισμών που συχνά υπάρχουν κάτω από μια πόλη. Τον ενδιαφέρουν «οι εντάσεις που δημιουργούνται από τη ραγδαία ανάπτυξη και εξάπλωση των πόλεων, παρουσιάζοντας αρχιτεκτονικές αντιθέσεις και προβάλλοντας τα ίχνη τους πάνω στο χάρτη με ένα συγκεκριμένο υφολογικό και εικονικό χαρακτήρα». Το έργο του υπενθυμίζει ότι οι πόλεις είναι ζωντανοί οργανισμοί που αναπτύσσονται, καθώς και ότι κάθε χάρτης είναι ακριβής μόνο τη στιγμή που δημιουργείται, αφού ταχύτατα μεταμορφώνεται σε άχρηστο λείψανο. Με τον τρόπο αυτό, ο χάρτης μιας πόλης μοιάζει με στιγμιότυπο, περιγράφοντας μόνο μία από τις πολλές ενσαρκώσεις του παρελθόντος και του μέλλοντος που θα πάρει η πόλη αυτή. «Το έργο είναι θεωρητικά σαν ένα αρχείο, επειδή η πόλη δεν θα είναι ποτέ ξανά η ίδια. Έτσι, για παράδειγμα, όσες φορές κι αν προσπαθήσει κάποιος να απεικονίσει τη Νέα Υόρκη, αυτή δεν θα είναι ποτέ η ίδια, και το έργο τέχνης θα είναι μοναδικό μόνο και μόνο επειδή απεικονίζει μια διαφορετική ιστορική στιγμή».

Ο Γρηγόρης Λαγός γεννήθηκε το 1964. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών (1986–1991), και εργάστηκε ως σκηνογράφος (1990–1991). Το έργο του έχει συμπεριληφθεί σε ατομικές εκθέσεις στην γκαλερί 3 και την γκαλερί Καλφαγιάν στην Αθήνα, μεταξύ άλλων, καθώς και σε πολλές ομαδικές εκθέσεις, συμπεριλαμβανομένης της «Αθήνα:

Μητρόπολη κατά λάθος» στο Κέντρο Τέχνης Giorgio de Chirico, στο Βόλο.

Manhattan, 2004
Mixed media
15 ¾ × 59 1/16 in. (40 × 150 cm)

Μανχάταν, 2004
Μικτή τεχνική
15 ¾ × 59 1/16 ίντσες (40 × 150 εκατοστά)

Despina Meimaroglou Δέσποινα Μειμάρογλου

Despina Meimaroglou is an inter-disciplinary artist of Greek origin. Much of her work is concerned with the myriad possible interpretations of truth and memory in social media, and the distortion of political facts. She begins her process by gathering articles and images from the daily news. She then deconstructs the information, often exposing a lack of impartiality in its perspective. Her work reinforces the need for diligence and critical thinking on the part of her audience as consumers of information. One of her most well-known projects is the provocative *Against the Wall: End of the Fairy Tale* (1999) which is a series of oversized portraits of American women on death row. In reading about the women, Meimaroglou was struck by their similar histories of ruptured families and abuse. *Flower #1* and *Flower #5* (2007) are from a series titled *The Flowers of Evil*. “I chose Baudelaire's famous title for my present series the moment I set eyes on the photographs I had just shot of a beautiful bouquet of flowers offered to me by a friend while the Iraq war was raging... Due to the angle from which I chose to shoot those particular pictures the flowers looked beautiful, colorful but extremely menacing at the same time... Suddenly, I was driven to size with the methods used by the media in order to canalize the public opinion... I strongly believe that reality is a very subjective matter,” says Meimaroglou.

Despina Meimaroglou was born in Egypt in 1944, where she spent her youth. She studied printmaking, design, and visual art at Maidstone College of Art in the United Kingdom from 1961–1965, settling in Athens in 1966. Her works are included in numerous public and private collections in Greece and abroad.

Η Δέσποινα Μείμαρογλου είναι μια καλλιτέχνης ελληνικής καταγωγής που χρησιμοποιεί διάφορα εκφραστικά μέσα. Μεγάλο μέρος της δουλειάς της ασχολείται με τις αμέτρητες πιθανές ερμηνείες της αλήθειας και της μνήμης στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, και την στρέβλωση των πολιτικών γεγονότων. Αρχίζει τη δημιουργική διαδικασία με τη συλλογή άρθρων και εικόνων από την καθημερινή επικαιρότητα. Στη συνέχεια αποδομεί τις πληροφορίες, εκθέτοντας συχνά την έλλειψη αμεροληψίας στην οπτική τους γωνία. Το έργο της υπογραμμίζει την ανάγκη για εγρήγορση και κριτική σκέψη από την πλευρά των ακροατών ως καταναλωτών της πληροφορίας. Ένα από τα πιο γνωστά έργα της είναι το προκλητικό *Ενάντια στο Τείχος: Τέλος του Παραμυθιού* (1999) που είναι μια σειρά από τεράστια πορτρέτα των Αμερικανίδων γυναικών θανατοποινιτών. Διαβάζοντας γι' αυτές τις γυναίκες, η Μείμαρογλου συγκινήθηκε από τις παρόμοιες ιστορίες τους, τις ρημαγμένες οικογένειες και την κακοποίηση. Τα *Άνθος #1* και *Άνθος #5* (2007) είναι μέρη μιας σειράς έργων με τίτλο *Τα Άνθη του Κακού*. «Επέλεξα τον γνωστό τίτλο του Μπικτλάιρ για την παρούσα σειρά έργων μου τη στιγμή που κοίταξα τις φωτογραφίες που μόλις είχα τραβήξει από ένα όμορφο μπουκέτο λουλούδια που μου πρόσφερε ένας φίλος, ενώ ο πόλεμος στο Ιράκ μαινόταν... Λόγω της γωνίας από την οποία επέλεξα να τραβήξω τις συγκεκριμένες εικόνες, τα λουλούδια φαίνονταν πολύ όμορφα, πολύχρωμα, αλλά παράλληλα και ιδιαίτερα απειλητικά... Ξαφνικά είχα την παρόρμηση να αναμετρηθώ με τη μέθοδο που χρησιμοποιούν τα μέσα για να καθοδηγήσουν την κοινή γνώμη... Πιστεύω ακράδαντα ότι η πραγματικότητα είναι πολύ υποκειμενικό θέμα», λέει η Μείμαρογλου.

Η Δέσποινα Μείμαρογλου γεννήθηκε στην Αίγυπτο το 1944, όπου και πέρασε τα παιδικά της χρόνια. Σπούδασε χαρακτηριστική, σχέδιο και εικαστικές τέχνες στο Κολέγιο Τέχνης του Maidstone στο Ηνωμένο Βασίλειο (1961 – 1965), και εγκαταστάθηκε στην Αθήνα το 1966. Τα έργα της περιλαμβάνονται σε πολλές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Flower # 1 (1/5), 2007

Digital photos printed on German etching 310gr
23 ⅝ × 31 ½ in (60 × 80 cm)

Flower # 5 (1/5), 2007

Digital photos printed on German etching 310gr
23 ⅝ × 31 ½ in (60 × 80 cm)

Άνθος #1 (1/5), 2007

Ψηφιακή φωτογραφία εκτυπωμένη σε γερμανικό χαρτακι 310 γρ.
23 ⅝ × 31 ½ ίντσες (60 × 80 εκατοστά)

Άνθος #5 (1/5), 2007

Ψηφιακή φωτογραφία εκτυπωμένη σε γερμανικό χαρτακι 310 γρ.
23 ⅝ × 31 ½ ίντσες (60 × 80 εκατοστά)

End Notes Σημειώσεις Τέλους

- 1 Stephen Antonakos, "A Statement by the Artist," in *Stephen Antonakos: Neons and Drawings*, exhibition catalog (Waltham, Mass.: Rose Art Museum, Brandeis University, 1986), p. 10.
- 2 Smithsonian, Archives of American Art, Oral History Interview with Stephen Antonakos May 9, 1975. Interviewer: Paul Cummings, p. 62.
- 3 Charlotte Kantz, "William Baziotēs' 'Dwarf,'" MoMA, No. 2 (Winter, 1974–1975), p. 5.
- 4 Ibid.
- 5 Statement courtesy of the artist.
- 6 Alexandra Koroxenidis, "Sensual and routine unite in artist's 40-year journey," Kathimerini, December 14, 2005.
- 7 Artemis Zenetou, Executive Director of the Fulbright Foundation in Greece and co-curator of the collection, provided information about the artists whose works were purchased locally (Niki Kanagini, Harris Kondosphyris, Grigoris Lagos, Despina Meimaroglou, Nina Pappa, Danae Stratou and Dimitris Tsoublekas).
- 8 Statement courtesy of the artist.
- 9 Statement courtesy of the artist.
- 10 Statement courtesy of the artist.
- 11 Statement courtesy of the artist.
- 12 Source: Los Angeles Greek Press Office.
- 13 Statement courtesy of the artist.
- 14 David Gariff, "On Sculpture, Drapery, Dialogue, and the Greeks," in *Tomás Rivas: Left to My Own Devices, exhibition catalogue* (Douz and Mille Gallery, Washington, D.C., 2007), p. 8.
- 15 Statement courtesy of the artist.
- 16 Cleo Cacoulidis, "Sabine Modern: On Location with Eve Sussman and The Rufus Corporation." *Art Papers* 30, no. 1 (January/February 2006), p. 22–23.
- 17 Ibid, 23.
- 18 Ibid, 22.
- 19 Katerina Gregos, Essay on the work of Dimitris Tsoublekas.
- 20 Statement courtesy of the artist.

Established in 1963, the U.S. Department of State's Art in Embassies (AIE) plays a vital role in our nation's public diplomacy through a culturally expansive mission of temporary exhibitions, permanent collections, artist exchanges and residencies, and publications. AIE produces temporary exhibitions of original art by American artists, on loan from a variety of sources, for the representational spaces of U.S. chief-of-mission residences worldwide. Equally important is the program's commitment to create permanent art collections for all newly built U.S. embassies, consulates, and annexes. Collections strive to form cultural connections with contemporary art by artists from the U.S. and the host countries. Together, AIE's temporary exhibitions and permanent collections provide international audiences with a sense of the quality, scope, and diversity of American and host country art and culture.

Stay connected with Art in Embassies on Facebook and Twitter.

Acknowledgements

Washington, DC
Art in Embassies Program, Bureau of Overseas Buildings Operations
Virginia Shore, Co-curator
Rebecca Clark, Registrar

Artemis Zenetou, Co-curator, Executive Director, Fulbright Foundation in Greece
US Embassy, Athens

Laurie Weitzenkorn, Public Affairs Officer
Eleni Alexaki, Cultural Affairs Specialist
Special thanks to Project Director Thomas Weber Bureau of Overseas Buildings Operations

Written and edited by Amara Craighill
Athens, Greece

Designed by Maria Habib

Το πρόγραμμα «ΤΕΧΝΗ στις Πρεσβείες» του Αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών, που ιδρύθηκε το 1963, παίζει σημαντικό ρόλο στη διπλωματία της χώρας μας μέσα από μια διευρυμένη πολιτιστική αποστολή, διοργανώνοντας προσωρινές και μόνιμες εικαστικές εκθέσεις, καλλιτεχνικά προγράμματα και εκδόσεις. Το τμήμα «ΤΕΧΝΗ στις Πρεσβείες» επιμελείται προσωρινές και μόνιμες εκθέσεις με έργα Αμερικανών καλλιτεχνών για χώρους υποδοχής στις πρεσβείες, τα προξενεία και τις πρεσβευτικές κατοικίες των Η.Π.Α. σε ολόκληρο τον κόσμο. Εξίσου σημαντική είναι η δέσμευση του προγράμματος να δημιουργήσει συλλογές τέχνης για τα νέα κτήρια πρεσβειών και προξενείων των Η.Π.Α. Οι συλλογές προσπαθούν να φέρουν σε επαφή το κοινό με τη σύγχρονη τέχνη τόσο Αμερικανών δημιουργών όσο και καλλιτεχνών από τις χώρες φιλοξενίας. Από κοινού οι προσωρινές και μόνιμες συλλογές του προγράμματος δίνουν την ευκαιρία στο διεθνές κοινό να γνωρίσει την ποιότητα, το εύρος, και την ποικιλία της τέχνης και του πολιτισμού και των δυο χωρών.

Ευχαριστίες

Ουάσινγκτον
Πρόγραμμα «ΤΕΧΝΗ στις Πρεσβείες», Γραφείο Διεθνών Κτηριακών Εγκαταστάσεων Βιρτζίνια Σορ, Συν-επιμελήτρια Ρεμπέκα Κλαρκ, Γραμματεία

Κείμενα της Αμάρα Κρέγκχιλ

Αθήνα, Ελλάδα
Αρτεμης Ζενέτου, Συν-επιμελήτρια, Διευθύντρια Ιδρύματος Fulbright στην Ελλάδα

Πρεσβεία Η.Π.Α. στην Αθήνα
Λώρι Γουάιτζενκορν, Διευθύντρια Δημοσίων Υποθέσεων
Ελένη Αλεξάκη, Υπεύθυνη Πολιτιστικών Προγραμμάτων

Ειδική μνεία στον Διευθυντή Έργου κ. Τόμας Γουέμπερ, Γραφείο Διεθνών Κτηριακών Εγκαταστάσεων

Σχεδιασμός της Μαρία Χαμπίμπ

